

Rejništvo

Kaj je rejništvo? Rejništvo je oskrba otroka v družini, ki ni otrokova rodna družina. Rejništvo je prav gotovo najboljša oblika varstva otroka, kadar iz različnih razlogov ne morejo živeti pri lastnih starših.

Rejništvo ima v Sloveniji že dolgoletno tradicijo. Prvi začetki segajo v čas pred drugo svetovno vojno. Prvo skupino otrok so sprejele družine v okolici Lukovice 10. junija 1926. V oskrbo rejniških družin so odajali otroke rojene izven zakona, popolne sirote, v nekaj primerih pa tudi otroke, katerih razvoj je bil v lastni družini ogrožen.

Kriteriji za izbor rejniških družin so bili zelo strogi. Važno je bila moralna neoporečnost rejniške družine in zdravstveno stanje. Rejnica ni smela biti zaposlena izven doma. Zdravniške preglede so zahtevali vsako leto. Rejnica ni smela biti mlajša od 25 let in ne starejša od 60 let. Če je imela rejniška družina izpolnjene vse te pogoje, je šele lahko dobila rejnika otroka v rejniško oskrbo. Rejnica je odgovarjala za otrokov pravilni duševni in telesni razvoj. Če rejniška družina ni izpolnjevala vseh pogojev, so premestili otroka drugam.

Rejnice so usposabljali na 14-dnevnih seminarjih, ki so jih vodile zaščitne sestre. Višino rejnine je krila uprava Dečjega doma. Sredstva za kritje rejnin so se formirala iz alimentov nezakonskih očetov, prispevkov občin in banske uprave.

Med drugo svetovno vojno pa je bilo potrebno zaščititi otroke aktivnih udeležencev NOB pred okupatorjevim nasiljem. Skrb nad malimi ilegalčki je požrtvovalno vodila Ana Zihler. Tudi to je bila posebna oblika rejništva.

Po koncu druge svetovne vojne so se ustanovljali razni otroški in mladinski domovi, kamor so nameščali otroke, ki niso imeli staršev, ali ti zanje niso mogli skrbeti. Rejništvo je skoraj zamrlo.

Organizirano so se začeli nameščati otroci v oskrbo rejniških družin šele deset let po drugi svetovni vojni. Prva leta po vojni je bila praksa taka,

da so otroke nameščali v oskrbo rejniških družin do tretjega leta starosti. Po dopolnjenem tretjem letu starosti so otroke premeščali v zavode zaprtega tipa. Premestitve otrok iz rejniške družine v zavod so puščale na otrocih težke posledice, ki so pogosto spremljale takega otroka vse življenje. Obojestranska čustvena navezanost rejnikov in rejencev je bila nasilno prekinjena. Toplo družinsko vzdušje je zamenjal tog domski režim. Odraščajoči otroci pa so svojo čustveno nezadovoljenost odražali v vedenju, prestopkih, nemalokrat pa popolnoma iztirili. Da se je stanje izboljšalo, so pripomogli rezultati psiholoških analiz na tem področju. Te ugotovitve so pokazale, da je za otrokov pravičen razvoj potrebno odraščanje v topleni družinski okolju.

Rejniška družina nudi otroku drugi dom. Rejnice in rejniki pa v celoti prevzemajo dolžnosti roditeljev. Vzgojajo in oskrbujejo otroke po svojih najboljših močeh. Prav tu pa jim dostikrat zmanjka znanja in sposobnosti. Tako se dogaja tudi rodni staršem. Ker pa je položaj rejnika še bolj izjemen, kot otroka v lastni družini, smo dolžni poskrbeti, da bo vsaka rejniška družina res sposobna pravilne vzgoje in nege otroka. Takšno znanje pa rejnice lahko pridobijo le na dobro organiziranih strokovnih seminarjih. Vzgojiti otroka vsestransko pripraviti za samostojno življenje je čez vse pomembna naloga rejnic in rejnikov.

Kot socialna delavka delam pri Centru za socialno delo 11 let. Poleg problematike varstva družine krajevne skupnosti Gradišče, vodim evidenco rejencev in rejniških družin. Ob prevzemu rejniške službe od skrbstvenega organa občine leta 1962, je bilo v rejniški oskrbi 70 otrok. Število je iz leta v leto naraščalo, tako, da je bilo leta 1967 v oskrbi rejniških družin 151 otrok. Po letu 1967 je to število rahlo upadalo. Zadnje leto opažamo, da se število otrok v rejniških družinah spet veča, saj imamo trenutno v oskrbi rejniških družin 145

otrok. Vzroki oddaje v rejniške družine so različni, še vedno pa je na prvem mestu nerešeno stanovanjsko vprašanje mater samohranilk. Pri reševanju tega problema imamo še vedno zelo skromne možnosti.

Ob namestitvi otroka v oskrbo rejniške družine moramo težiti za tem, da bi bila ločitev otroka od staršev čim krajša. Staršem moramo pomagati pri odstranitvi težav zaradi katerih so morali otroci v rejniške družine. Pogosti vzroki, da morajo otroci v oskrbo rejniških družin je skrajno osebna neurejenost staršev. Vsa naša prizadevanja so v takih primerih velikokrat neuspešna. V enajstih letih mojega dela pri Centru za socialno delo se je poklicno usposobilo 30 takih otrok. To so bili otroci kroničnih alkoholikov, prostitutk in delomrznežev. V rejniških družinah so se nahajali pet, deset, petnajst in v dveh primerih celo 18 let.

V zadnjih letih nameščamo v oskrbo rejniških družin vzgojno problematične otroke. Poiskali smo rejnice sposobne vzgajati starejše otroke. Ze lepo število teh mladoletnikov se je dobro vključilo v življenje. Uspešno so zaključili osemletko in nadaljujejo šolanje. Če je le mogoče, ostanejo tudi v času poklicnega usposabljanja v rejniški družini. Tako si pridobijo občutek varnosti, pripadnosti in se tudi kasneje radi vračajo nazaj. Pogosto že s svojimi družinami.

V rejniške družine nameščamo tudi matere po porodu, skupaj z otrokom. Imamo nekaj rejniških družin, ki so pripravljene sprejeti mater z otrokom v času, ko ima porodniški dopust. To je prejševam za tiste mlade matere, ki se z otrokom ne morejo vrniti v samski dom ali v stanovanje, kjer je stanovala pred porodom. V rejniški družini otroka sama neguje in se tako čustveno navezuje nanj. Po končanem porodnem dopustu se mati vrne domov, otroka pa premestimo v rejniško družino. S tako zaščito otroka in matere prihranimo tudi velika družbena sredstva, ker je namestitve v rejniško družino veliko cenejša kot oskrba v Mestni otroški bolnišnici (bivši Dečji dom).

PEPCA LEBAR,
socialna delavka
Centra za socialno delo
občine Ljubljana Center

Razmišljamo o klubu zdravljenih na Starem Vodmatu

Alkoholizem je bolezen. Alkoholizem je nezaveden, počasen samomor. Alkoholizem je socialna bolezen, ker človeka moralno deformira, ga pokvari, ga posurovi.

Alkoholizem je največji povzročitelj invalidnosti. Na tisoče je prizadetih iz prometnih nesreč, ki jih je povzročila pijaka, tisoče je delovnih invalidov zaradi nesreč pri delu, ker so bili sami opiti, ali pa je to povzročil alkoholik. Toda le majhen odstotek teh nesreč se tako tudi registrira, kajti delovne organizacije lažno prijavljajo, ker nočejo odgovornosti (in tudi kazni), zato, ker so pijanega človeka pustili na delo. Na tisoče je invalidov, ki so upokojeni zaradi želodca, jeter, srca, možganov itd. — bolni pa so postali zgolj zaradi alkohola. Zdravniki prepogosto jemljejo le posledice za merilo upokojitve. Saj ima vsak alkoholik razkrojeno telo in zato ni težko najti nekaj hudih obolenj, ki zadostujejo za invalidsko upokojitve, čeprav bi moralo biti zapisano za vzrok edino in samo ALKOHOLIZEM. Grozljivo je, da zdaj ti zaradi alkohola upokojeni tavajo brezdelno od gostilne do gostilne in uničujejo sebe in svoje najbližje, čeprav ne bi bilo treba, da so breme družbi. Še več, vsi ti bi bili zdravi, veseli, delovni, zadovoljni za SEBE in za tiste, ki jih imajo radi.

In prav tu je Center v Škofljici opravil pionirsko delo. Mnogo je prišlo tja invalidsko upokojenih alkoholikov, ki so se zdravili, odpovedali so se pokonini in postali spet polnovredni delovni člani družbe in svoje družine.

Doslej so se alkoholiki upokojili deset let prej kot zdravi. Teh upokojitev ni bilo malo. Človek, ki prekomerno pije, živi povprečno le 52 let. Vsako leto je — spet v povprečju — dva meseca bolan prav zato, ker ga »zmozga« alkohol. V celotni delovni dobi moškega je to šest let. Po statističnih (previdnih) izračunih imamo zdaj v Sloveniji kar 80.000 alkoholikov, kar pomeni, da nam ti s svojimi »boleznimi« ali »plavimi« pogoltnejo v svojem življenju 480.000 let. Kako ogromna družbena sredstva požira to zlo, si je kar težko predstaviti.

Morda bo kdo, ki sam ni dovolj seznanjen s tem problemom, dvomeče zmalj z glavo. Toda dejstvo je, da v Sloveniji — računajoč samo bližnje svoje — trpi najmanj 300.000 ljudi; sem pa moramo prišteti še prijatelje in sodelavce, ki so moteni zaradi alkoholikov. Da smo Slovenci res tragično zasvojeni, pove spet statistika. V Evropi samo Francozi popijejo več alkohola — in sicer 19 litrov letno na osebo. Toda od tega je le 2,5 litra žganih pijač. Slovenci pa popijemo 15 litrov alkohola — toda od tega kar 21 litrov (žganega) čistega alkohola — največ v Evropi.

ALKOHOLIK JE OSTAL
PA SO BILI KAZNOVANI
Z ZAVODOM

Reševanje alkoholizma je bilo vsa leta mojega službovanja na Centru za socialno delo težka, skoraj najtežja naloga. Naj-

težja, ker smo socialni delavci stali nemočni pred grozljivimi usodami alkoholikov, njihovih družin, predvsem pa njihovih otrok, dolgotrajno in nenehno prigovarjanje posameznim alkoholikom je ostalo brezplodno, nično. Alkoholik se svoje bolezni ni zavedal, jo skrival, se lagal, pretvarjal, iskal tisoč opravičil, vzrokov, prevar.

Nehote smo se vključili med tiste, ki so sodili, da se alkoholika ne da zdraviti učinkovito. Do alkoholikov smo čutili prikrit odpor. Kako ne bi, saj smo ob zavesti, da bi morali zdraviti alkoholika — očeta — zaradi brezizhodnosti, morali vzeti otroke iz družine in jih dati v rejniške družine, hujše primere pa v zavode za vedenjsko moteno mladino. Težko pretehtamo velikansko moralno pa tudi materialno škodo, ki je nastala na mladih ljudeh, posledice pa bodo občutne še za nami. Naj povem iz lastne izkušnje:

Zakonca sta imela pet otrok. Oče je bil kroničen alkoholik, kronično nezaposlen, kvalificiran delavec in telesno zdrav; mati snažilka, delovna, relativno urejena. Menila je, da je njena največja dolžnost otroke primerno nahraniti. Štirje otroci so bili čustveno prizadeti in vzgojno zanemarjeni ter bili že v nižjih razredih osnovne šole oddani v vzgojne domove. Takrat je namreč naša rejniška služba nameščala v družine le majhne otroke. Čustveno prikrajsani so preživeli ti otroci — posredne žrtve alkohola — po 10 let v vzgojnih, kasneje pa poboljševalnih zavodih. Rešili smo le najmlajšega otroka, katerega smo pet let starega dali v rejo.

Zaradi zanemarjanja roditeljskih dolžnostih smo predlagali očeta za kaznovanje. Bil je v zaporu. Po odpustu je začel ponovno popivati. Mati se je razvezala.

Bilanca je pretresljiva! Družina razbita, štirje sinovi osebno neurejeni, dva od njih s hudimi znaki kriminogene bsebnosti. Težki milijoni, vloženi za vzgojo in boljše življenje otrok se niso obrestovali.

Mogla bi naštevati še in še bolj ali manj hude probleme, ki jih je povzročil alkoholizem.

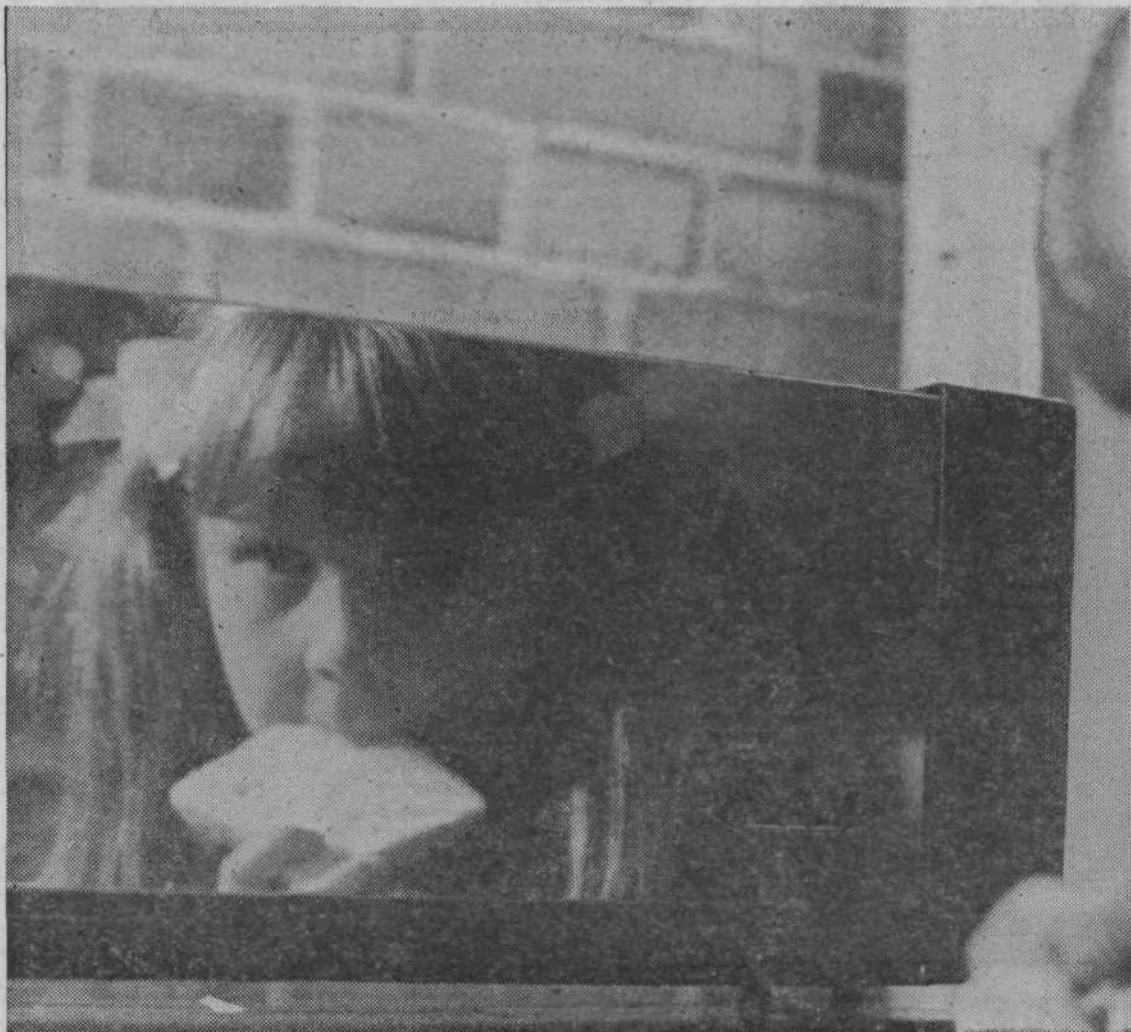
ŠKOFIJSKA ZDRAVI
S PREVZGOJO

Prav zaradi slabih izkušenj smo z določenim dvomom, preudarjanjem začeli opazovati, obiskovati, sodelovati in pritrjevati sedanjemu načinu zdravljenja v Škofljici. V čem je bistvo zdravljenja?

Alkoholik se šele na zdravljenju osvesti strahotnih posledic, ki jih je zaradi alkohola povzročil in utrpel. Prvič po alkoholnem obdobju zmore govoriti o pijančevanju, zmore se osvoboditi problema, ko lahko odkrito govori, sproščeno in z vso odgovornostjo.

Zdravljenje na Škofljici posega aktivno v družino, svoji morajo sodelovati. Pri zdravljenju gre za celovito osebnost, zdravstveno, socialno in profesionalno rehabilitacijo. K sodelovanju pritegnejo delovno or-

Nadaljevanje na 10. strani

Športno rekreacijski center v Tivoliju

Upravni odbor občinske zveze za telesno kulturo Ljubljana-Center je analiziral stanje telesne kulture v občini za katero je odgovoren in ugotovil, da je v primerjavi z ostalimi ljubljanskimi občinami nezadovoljivo, tako v površinah in številčnosti objektov, kot v njihovi kakovosti. To je še posebej opazno v primerjavi z objekti in stanjem telesne kulture v srednjeročnem razvoju.

Vzrok za tako zaskrbljujoče stanje je nezmožnost vključevanja v športno aktivnost naših občanov — predvsem mladine — v športne organizacije, ker le te nimajo dovolj prostorov in pokritih površin za tovrstne aktivnosti. Isto velja za tiste šole, ki takih površin sploh nimajo in morajo gostovati v telovadnici TVD Partizan Tabor in v narodnem domu, ki sta zasedeni od 6. do 22. ure. Če imamo v mislih stanje telovadnice TVD Partizan Narodni dom v kateri gostuje Ekonomska srednja šola, gimnazija iz Šubičeve ulice, dijaki in dijakinje Medicinske srednje šole, zvečer pa še redni oddelki TVD Partizan, ki so številčno prepolni (preko 100 telovadnih na uro), ki za sedanji čas ne ustreza ne higijenično ne površinsko najosnovnejšim zahtevam in potrebam za zdravo vadbo in če imamo v mislih stalni pritisk Narodne galerije ki potrebuje te prostore za svoje eksponate, potem je na dlani, da je nujno poiskati rešitev v izgradnji novih, sodobnih prostorov. Nujno je, da v Ljubljani zgradimo gimnastično telovadnico za potrebe vrhunske vadbe, ker sedanja »Studijska te-

lovadnica« v Tivoliju že dolgo časa ne ustreza več. Vsi dolgaletne tradicije, vidnim dosežkom in uspehom skozi stodeset let gimnastike v TVD Partizan Narodni dom, ki smo jih Slovenci dosegli pa jih ne več, poiščimo vzroke nazadovanja v nevdržnih, neprijetnih in zastarelih prostorih.

V sodobnem svetu opazimo v časovnem razdobju petih let velikih razmah TRIM športnih aktivnosti, ki jih je temeljna telesnokulturna skupnost sprejela v svoj program in, ki ima pri nas veliko in vsak dan več pristašev, saj je »šport za vsakogar« v tej obliki pot, ki nam pomaga kompenzirati tegobe življenja sodobnega časa.

V podporo potreb po telovadnicah in rekreacijskem centru na območju občine Ljubljana-Center, naj navedem še nekaj podatkov iz raziskave o športnih objektih v Ljubljani, ki nam bodo slabo stanje prikazali še številčno:

V Ljubljani je 314 objektov (telovadnice, športna igrišča in drugi rekreacijski prostori javnega in družbenega značaja, ki so po občinah takole razdeljeni:

Bežigrad... 74 s koristno površino 245,572 m² (stadion, hipodrom!)
Center... 57 s koristno površino 23,225 m²
Moste-Polje... 50 s koristno površino 41,895 m²
Šiška... 81 s koristno površino 93,441 m²
Vič-Rudnik... 52 s koristno površino 55,285 m²

V občini Bežigrad pride na prebivalca (upoštevajoč veliko površino centralnega stadiona in hipodroma) 5,91 m², v Šiški še 1,53 m², v ostalih treh občinah pa manj kot 1 m² na prebivalca.

Iz tega razmišljanja in navednih dejstev ter v želji za boljše prihodnost telesne kulture, se je izkritizirala misel, da bi zgradili na letnem telovadišču TVD Partizan Narodni dom, ki leži med Prešernovo cesto in železnico ter »Studijsko telovadnico« in kopalniščem Ilirija, moderen telovadni center, v katerem bi imeli, kot je razvidno iz idejnega projekta, tri telovadnice, dvorano za ritmiko, strelsko sobo, sobo za borilne športe, stanovanje za hišnika, prostore za športno ambulanto in osemnajst pisarn, kjer bi lahko dobila svoje

prostore Republiška telesnokulturna skupnost, Telesnokulturna skupnost Ljubljana, Temeljna telesnokulturna skupnost Ljubljana-Center in TVD Partizan Narodni dom. Pri tem je potrebno imeti v mislih, da je omenjena lokacija edina v občini Center, ki je v generalnem urbanističnem načrtu označena kot rezervat za športno gradnjo. Obenem bi ta gradnja pomenila zaključek gradnje športnih objektov, ki bi vsi skupaj predstavljali logično celoto v športnem parku Tivoli. Tak center bi obenem pomenil možnost za rekreacijo občanov, sindikalnih športnikov, članov TVD Partizan Narodni dom, šolsko telesno vzgojo (za tri srednje in eno osnovno šolo) in za pripadnike športne gimnastike.

V načrtu Rekreacijskega centra je tudi TRIM steza s štartom in ciljem pri telovadnicah, kar je idealna rešitev, če vemo, da bodo na cilju športna igrišča, tuši, savne, solarisi in garderobe.

Da bi realizirala te naše želje smo pred časom ustanovili gradbeni odbor, ki mu predseduje tov. Zoran Polič, sekretar je tov. Brane Žugelj, člani pa Senica Viktor,

dr. Ivo Frelj, prof. Rajko Sugman, Tomaž Šavnik in dr. Primož Kuret.

Gradbeni odbor meni, da so finančna sredstva, ki so na voljo in bi jih prispeval TVD Partizan Narodni dom (700.000,00), namensko vložena sredstva svetovnega prvenstva v gimnastiki (550.000,00), iz virov LOTA in športne stave (250.000,00), realna osnova za pričetek gradnje. Kot sovlagatelj naj bi se po našem mnenju pridružili še TIS in RIS, ker bi s telovadnim centrom rešili problem telesne vzgoje že omenjenih šol, Mestni sindikalni svet, ki ima sicer mnogo posluba in tudi sredstva za potrebe športa in rekreacije delavcev in Izvršni svet, ki potrebuje prostore za Republiško telesnokulturno skupnost.

Gradbeni odbor je v dogovoru s podjetjem »Pristan«, da le-to prevzame kreditiranje gradnje. Kakor hitro bomo imeli soglasje sveta za urbanizem pri Občinski skupščini Ljubljana-Center in soglasje soinvestitorjev, bomo stili z omejenim podjetjem v pogodbeno razmerje in izgradnjo športnorekreacijskega centra.

BRANKO ŽUGELJ

Nov dom za samske delavce

Dom samskih delavcev na Taboru posluje kot samostojna enota stanovanjskega podjetja »Doma«. Odprt je bil avgusta 1968. V dvanajstnadstropni zgradbi je 262 dvoposteljnih garsonjér.

Dom samskih delavcev je sodobno urejen, saj ima vsaka garsonjera vgrajeno in premično opremo, vključno s telefonskim aparatom ki je vezan na centralo. V poslojpu so: gostinski obrat, ki nudi stanovalcem gostinske storitve po ugodnih cenah, pa moški in ženski frizerski salon ter trafika. Kljub veliki frekvenci vlada v domu red in se stanovalci dobro počutijo. Centralna recepcijska služba je organizirana po hotelskih principih.

Ob ugotovitvi, da je v Ljubljani izredno pomanjkanje stanovanjskih kapacitet za mlade ljudi, kjer bi prebili določeno prehodno razdobje, je stanovanjsko podjetje »Doma« iskalo možnosti za gradnjo novih kapacitet. S sodelovanjem pristojnih organov so vprašanje uspešno rešili. Leta 1972 je bila izdelana investicijska dokumentacija za gradnjo novega objekta v bližini že obstoječega doma. Gradnja se je začela lani, objekt pa bo vseljiv maja letos. V novem objektu bo na voljo 144 dvoposteljnih garsonjér z vsemi potrebnimi pomožnimi prostori. S tem se bo bistveno povečala zmogljivost samskih stanovanj na Taboru. Vendar ugotavljajo v stanovanjskem podjetju »Doma«, da je to le nezaten prispevek k omilitvi povpraševanja po samskih stanovanjih v Ljubljani.

T. V.

Pomladni gozd že vabi sprehajalce. Hoja po gozdu je, posebno za starejše ljudi, odlična rekreacija.

Nadaljevanje s prejšnje strani

ganizacijo. Zatorej se vsa okolica seznanja z boleznijo, načinom zdravljenja in pomaga pacientu. Hkrati s tem pa se spreminja zastarela miselnost o alkoholu in razmerah, ki jih povzročijo alkoholizem.

Zame je vsak obisk na Škofljici nekaj posebnega, novega, nekaj lepega. Nikjer se ne bore za ljudi, ki so bili zavrženi, brez osebnega dostojanstva, na pragu bedne smrti, s tolikim entuziazmom in tako zagnano. Bore se za ljudi, ki so v okolici vzbujali odpor, gnus, zgranzanje in sovraštvo.

Zanje se bori in prizadeva celoten terapevtski team Škofljice, na čelu z dr. Janezom Rugljem. Približno 250 ljudi je letos — kot že nekaj let — brez kapljice alkohola pričakalo novo leto. Praznovanje je dvignilo vrednost in dostojanstvo slehernemu udeležencu.

Škofljica je postala mnogim drugi dom. Pred dnevi sta sem prišla na obisk zakonca iz Srbije. Takole se je žena predstavila skupini 130 bolnikov: »Čeprav vas ne poznam, ste mi prijatelji, vse nas družijo isti problem. Škofljico doživljam kot drugi dom. Lani sem pripeljala sem moža na zdravljenje z željo, da sem čimdalj od njega in da se odpočijem. V sedmih letih zakona ni bilo med nama še nikoli toliko sreče, če, kot sedaj. V naš dom se je naselila ljubezen, razumevanje; najin otrok živi v zdravi družini. Tedensko se voziva v 200 km oddaljeni Beograd, kjer smo še z nekaj kolegi ustanovili klub zdravljenih alkoholikov »Škofljica«.

Ker je tudi na Vodmatu problem alkoholizma zelo pereč, obsežen in zahteva učinkovitejši boj, še zlasti pa zato, da bi se uspešno nadaljevalo zdravljenje že odpuščenih pacientov iz Škofljice ali dispanzerjev, želimo tudi na našem terenu ustanoviti klub zdravljenih alkoholikov. Pričakuje mo, da se bo s tem tako pri nas, kakor tudi v vsej Ljubljani pokazala večja pripravljenost in sodelovanje pri reševanju pogubnega zla — alkoholizma.

ANA ČEBULJ

AKTIVNIM PRIZNANJE

Na tem mestu smo že večkrat pisali o programu, akcijah in o doseženih uspehih krajevnega združenja ZRVS Stari Vodmat, danes pa želimo pisati o posebnih zaslugah tovariša Franca Štoka, predsednika krajevnega združenja ZRVS Stari Vodmat, ki je za požrtvovalno delo prejel v decembru 1973 visoko odličje — Red za vojaške zasluge z zlatimi meči.

Tovariš Franc Štok ima funkcijo predsednika krajevnega združenja ZRVS Stari Vodmat že tretje leto. V tem času sta se obseg dela in področje dela krajevnega združenja ZRVS zelo razširila in prav tovariš Franc Štok uspešno usmerja in vodi posamezne akcije, pri čemer se povezuje z ostalimi družbenopolitičnimi organizacijami v Krajevni skupnosti Stari Vodmat in z JLA. Tovariš Franc Štok si posebej prizadeva, da bi v posamezne akcije krajevnega združenja ZRVS pritegnil mladno, ki živi in dela v Starem Vodmatu; njegova skrb je tudi koordinacija dela krajevnega združenja in občinskega odbora ZRVS Ljubljana-Center.

Ko smo vprašali tovariša Franca Štoka, kaj mu osebno pomeni prejeto odličje, je povedal, da se je odličje razveselil in da je to veliko priznanje, ki pa pomeni hkrati tudi priznanje krajevni združenju ZRVS Stari Vod-

mat za dosežene delovne uspehe.

Na postavljena vprašanja nam je tovariš Franc Štok odgovoril: »... rodil sem se v Radovljici 1924. leta; med drugo svetovno vojno sem bil v izgnanstvu, od 1944. leta pa sem bil borec NOB; v Ljubljani živim od 1950. leta in sicer kar 20 let že v KS Stari Vodmat...« Nismo

ga več spraševali, ker nam to ni bilo potrebno, saj ga predstavlja njegovo delo, ki je vsem nam dobro znano.

K prejetemu visokemu odličju in za njegov življenjski jubilej — 50-letnico, mu vsi, ki ga poznamo, iskreno čestitamo in želimo veliko osebnega zadovoljstva in vrsto delovnih uspehov.

V. KOKOT